

ИЗВЕШТАЈ КОМИСИЈЕ ЗА ОЦЕНУ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ ЗА ОЦЕНУ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

1.1. ДАТУМ И ОРГАН КОЈИ ЈЕ ИМЕНОВАО КОМИСИЈУ

Одлуком бр. 1397/1, донетом на седници одржаној дана 25. 4. 2024. године, Наставно-научно веће Филолошког факултета Универзитета у Београду образовало је Комисију за оцену докторске дисертације докторанда **Данијеле Лекић** под насловом „**Нивои формулативности у српској и староенглеској епизи**”, урађену под менторским руковођењем др **Милице Спремић Кончар** и др **Немање Радуловића**.

1.2. САСТАВ КОМИСИЈЕ ЗА ОЦЕНУ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

1. ПРЕДСЕДНИК КОМИСИЈЕ

Име и презиме: др Зорица Бечановић Николић

Звање: ванредни професор

Ужа научна област: Општа књижевност

Датум избора у звање: 30. 1. 2024.

Установа на којој је запослен: Филолошки факултет Универзитета у Београду

2. ЧЛАН КОМИСИЈЕ

Име и презиме: др Милена Каличанин

Звање: ванредни професор

Ужа научна област: Англистика

Датум избора у звање: 1. 11. 2019.

Установа на којој је запослен: Филозофски факултет Универзитета у Нишу

3. ЧЛАН КОМИСИЈЕ

Име и презиме: др Сергеј Мацура

Звање: доцент

Ужа научна област: Англистика

Датум избора у звање: 30. 11. 2021.

Установа на којој је запослен: Филолошки факултет Универзитета у Београду

4. ЧЛАН КОМИСИЈЕ

Име и презиме: др Лидија Делић

Звање: научни саветник

Ужа научна област: Српска књижевност, фолклористика

Датум избора у звање: 21. 12. 2020.

Установа на којој је запослен: Институт за књижевност и уметност

5. ЧЛАН КОМИСИЈЕ

Име и презиме: др Смиљана Ђорђевић Белић

Звање: виши научни сарадник

Ужа научна област: Српска књижевност, фолклористика

Датум (ре)избора у звање: 28. 2. 2023.

Установа на којој је запослен: Институт за књижевност и уметност

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Име (име једног родитеља) презиме:	Данијела (Синиша) Лекић
Датум и место рођења:	16. 8. 1992. године, Шабац
Наслов мастер рада:	„Милтонов и Његошев Сатана: носилац таме?”
Датум одбране мастер рада:	30. 9. 2016. године
Установа где је одбрањен мастер рад:	Филолошки факултет Универзитета у Београду
Научна област из које је стечено академско звање мастера:	Англистика

III СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА који су објављени или прихваћени за објављивање у оквиру рада на докторској дисертацији

1. „Симболика вука у српској и енглеској усменој књижевности”, *Савремена проучавања језика и књижевности (Зборник радова са X научног скупа младих филолога Србије, књ. 2)*, Маја Анђелковић, Ивана Секулић (ур.), Филолошко-уметнички факултет, Крагујевац, 2019, 121–130.
2. “The Myth of the Self-Created Man in Faulkner’s *Absalom, Absalom!*”, *Belgrade English Language and Literature Studies: BELLS90 Proceedings, Volume 2*, Biljana Čubrović (editor-in-chief), Faculty of Philology, University of Belgrade, Belgrade, 2020, 201–212.
3. „Поверљиви документи о културној сарадњи ФНРЈ са Великом Британијом“, *Лук: часопис за литературу и културу*, год. 6, бр. 10, Вишеград, 2020, 179–196.
4. „Чудо на продају. Феномен чуда у новим медијима“ /коаутор: Лидија Делић/, *Зборник Матице српске за књижевност и језик*, књ. 68, св. 3, Нови Сад, 2020, 919–939.
5. „Значај компаративног приступа у проучавању усмене књижевности“, *Philologia Serbica (Породица и породични односи у српском језику, књижевности и култури)*, књ. 1, бр. 1, Саша Шмуља (ур.), Филозофски факултет, Универзитет у Бањој Луци, Бања Лука, 2021, 201–219.
6. „Стваралачки процес у теорији формуле и интертекстуалности“, *Савремена српска фолклористика IX*, др Биљана Сикимић и др. (ур.), Удружење фолклориста Србије,

Универзитетска библиотека „Светозар Марковић”, Центар за културу „Вук Караџић”, Научно-образовно културни центар „Вук Караџић”, Београд – Лозница – Тршић, 2021, 455–470.

7. „Miracle on Sale. The Miracle Phenomenon in New Media“ /co-author: Lidija Delić/, *Disenchantment, Re-enchantment and Folklore Genres*, Nemanja Radulović and Smiljana Đorđević Belić (eds.), Institute for Literature and Arts, Belgrade, 2021, 140–162.
8. “Milton’s and Njegoš’s Satan: The Darkness Bearer?”, *Књижевне и културне интерференције између књижевности на српском и енглеском језику = Literary and Cultural Interconnections Between Serbian and Anglophone Literature*, Бошко Сувајџић и др. (ур.), Филолошки факултет Универзитета у Београду, Београд, 2022, 105–129.
9. „Питање формулативности староенглеске епике“, *Савремена српска фолклористика X*, Бранко Златковић и Јелена Јовановић (ур.), Удружење фолклориста Србије, Универзитетска библиотека „Светозар Марковић”, Културни центар Топола, Београд–Топола, 2022, 413–426.
10. „Змајевити јунаци у српској и староенглеској епици“, *Књижевна историја*, год. LIV, бр. 178, Београд, 2022, 221–241.
11. „‘Помало је такијех јунака’: одметници и јунаци у ‘Бановић Страхињи’ и *Беовулфу*“, *Савремена српска фолклористика XII*, Данијела Петковић и Дејан Ајдачић (ур.), Удружење фолклориста Србије, Универзитетска библиотека „Светозар Марковић”, Комисија за фолклористику Међународног комитета Слависта, Центар за културу „Вук Караџић”, Научно-образовно културни центар „Вук Караџић”, Београд – Лозница – Тршић, 2023, 233–246.
12. „Formula: A Story of a Journey” (приказ), *Фолклористика: часопис Удружења фолклориста Србије*, год. 8, бр. 1–2, Београд, 2023, 331–335.

IV НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

„Нивои формулативности у српској и староенглеској епици”

V ПРЕДМЕТ И ЦИЉ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Предмет истраживања ове докторске дисертације јесу староенглески еп *Беовулф*, записан почетком XI века, и низ староенглеских епских песама из других извора (Krapp, George Philip. *The Anglo-Saxon Poetic Records: A Collective Edition*. Vol. I–III, 1931, 1932, 1936; Dobbie, Elliott van Kirk. *The Anglo-Saxon Poetic Records: A Collective Edition*. Vol. IV, VI, 1954, 1942), те корпус песама српске усмене епике од око 1250 песама, сачињен од збирки које је објавио Вук Стефановић Караџић (1845, 1846, 1862) и збирки које су на основу његове заоставштине објављене у Државном издању (1899–1902) и у издању САНУ (1974), збирке Симе Милутиновића Сарајлије *Пјеванија црногорска и херцеговачка* (1837), Богишићевог зборника (*Народне пјесме из старијих, највише приморских записа*, 1878), који садржи рукописне збирке састављане од краја XVII до половине XVIII века на јадранском Приморју, с додатком песама које су објавили М. Панџић (1964, 1984) и Б. Сувајџић (1989), и *Ерлангенског рукописа*, насталог око 1720. године на просторима Војне Границе.

Циљеви истраживања су вишеструки. Ту је, најпре, покушај да се укаже на значај теорије формулативности за изучавање дела која не припадају ауторској књижевности или се налазе на рубним пољима усменог и писаног. Ова проминентна теорија, иницирана Хомеровим спевовима, постулира да се систем инваријантних елемената усмене традиције налази у основама певачеве импровизације и настанка варијаната, и они су анализирани у *Беовулфу* и српској усменој епици. Други циљ је био да се на основу степена поновљивости лингвистичких аспеката текста, мотива и сижејних склопова испита усмена природа *Беовулфа*, који са овог становишта има контроверзну позицију у научним круговима. Најзад, важан циљ је био да се рашчлане нивои формулативности, од најнижег, који подразумева план лексема и синтагми, до најсложенијих, који се остварују у моделима прича, као и да се испитају различити типови поновљивости, у чему се староенглеска и српска традиција делимично разилазе. У склопу тога, намера је била да се теорија формулативности, у „ортодоксном“ облику стара готово један век, још једном преиспита, овога пута на темељима *Беовулфа* и српске усмене грађе, која је послужила и као референтно поље за проучавање формулативности и као контролни узорак који даје аргументе у прилог тези о изворној усмености *Беовулфа*.

VI ОСНОВНЕ ХИПОТЕЗЕ ИСТРАЖИВАЊА ДИСЕРТАЦИЈЕ

У писању дисертације пошло се од неколико хипотеза. Најпре, да је проминентна дефиниција формуле као групе речи која се под истим метричким условима понавља да би изразила исту основну идеју недостатна ако се у виду имају различите епске традиције, па чак и само десетерачка усмена традиција на основу које је дефиниција изведена, због чега би анализу формулативности требало разудити на аспекте синтагми, стиха, композиционих мотива и обрасца приче, јер су све то елементи с мнемотехничком улогом и елементи које певачи преузимају из традиције реплицирајући их доследно или с мањим или већим степеном одступања. Потом, од тога да анализа формулативних аспеката *Беовулфа* може дати аргументе у прилог његовом усменом пореклу. Најзад, кренуло се од идеје да компаративно сагледавање епских традиција битно различитих по структури стиха – староенглеске и српске (алитеративни / десетерачки стих) – може изнедрити аспекте формулативности који надилазе метричку и лексичку условљеност и указати на фундаменталне индоевропске матрице, реплициране у различитом обиму (мотив, композициони мотив, образац приче) у веома дугом временском луку и на изузетно широком ареалу.

VII КРАТАК ОПИС САДРЖАЈА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

У раду се испитује формулативност староенглеског епа *Беовулф* применом компаративног приступа у циљу утврђивања његове изворно усмене природе. Теорија усмене формулативности, дефинисана пре готово стотину година, представљала је праву прекретницу у хомерологији и покренула је многобројна истраживања, али је одјекнула широм света и у применама на различита дела усмене књижевности. Након бројних критика и измена, један од њених највећих бранилаца, Џон Мајлс Фоли, указао је на чињеницу да чак и ако се не може са сигурношћу говорити о томе да су дела усмена по својој природи, теорија усмене формулативности свакако може помоћи да се утврди да је дело изведено из усменог медијума (енгл. *oral-derived*). Сем у контексту хомеролошких истраживања и чувеног „питања“ које од XVII века поларизује научнике на оне који верују у постојање Хомера и јединствене певачке инстанце и оне који сматрају да су *Илијада* и *Одисеја* плод компилације, теорија формулативности је у дисертацији Данијеле Лекић посматрана и на фону етноантрополошких доприноса филолошкој мисли о усменој импровизацији (В. В. Радлов, А. ван Генеп, М. Мурко). Указано је такође на чињеницу да се феномен понављања и варирања одређених елемената текста, који је у основи формулативности, мора довести у везу с митом, који као особена арматура „носи“ стабилне сегменте прича, што ће у последњем поглављу бити илустровано анализом сижејног обрасца о змајборству. Формулативност је на ширем плану доведена у везу

и са постулатима митолошке (браћа Грим), миграционе (Т. Бенфај) и антрополошке теорије (Е. Тејлор), које су стабилност епских елемената и сличности међу различитим традицијама доводили у везу са истоветним митским басеном као исходним потоњих наратива, кретањем сижеа од традиције до традиције и одразом сличних животних услова и сличног концептуалног залеђа. Захваљујући појму *традиционалне референцијалности* Џ. М. Фолија, у склопу кога се формуле посматрају као „означитељи“ традиције, а фокус помера са певача на певачко/перформативно наслеђе, у аналитички фокус уведен је и феномен интертекстуалности. Теорија интертекстуалности како је види Јулија Кристева (текст као „мозаик цитата“ и структура која корелира с претходним и симултано постојећим делима) доведена је у везу са теоријом формулативности захваљујући усменој трансмисији текста, којом се неминовно успоставља дијалог међу певачима и у дијахроној и у синхроној перспективи, док је генерисање усменог текста из традиције, којим се маргинализује фигура певача, сагледано у контексту Бартовог концепта „смрти аутора“. У дисертацији је указано на чињеницу да је алитеративни стих *Беовулфа* скопу дао знатно већи степен језичке слободе у преношењу исте „основне“ идеје у односу на певача српске десетерачке традиције, због чега је у оквиру теорије усмености (*oral theory*) и теорија формулативности постављена на знатно шире основе од Пери-Лордових, па је испитивање вршено на нивоу речи, синтагме, полустиха, стиха, теме (композиционог мотива) и обрасца приче. Како је диктат стиха елиминисао могућност да се паралела између староенглеске и српске усмене епике прати на плану конкретних речи и синтагматских склопова, кандидаткиња се, када је реч о лексичком слоју текста, усмерила на деиктике, бројеве, кенинге и епитете. Наглашено присуство деиктика указало је на јединствени однос певача према тренутку у којем пева и тренутку о којем пева, што потврђује да се може говорити о певачу који се изворно налазио пред публиком. У прилог тези о усменом пореклу *Беовулфа* наведена је и чињеница да се аутентична перформативна ситуација (певање скопа пред публиком), као тип могућег аутореференцијалног „потписа“, описује у више наврата и да скоп поседује ауторитет и статус карактеристичан за „власника“ и преносиоца „истините“ традиције. Искази о истинитости, с позитивним и негативним предзнаком, присутни у уводним и завршним формулама, анализирани су потом у српској десетерачкој епици. Одсуство деиктика у само једној збирци српског усменог корпуса – *Ерлангенском рукопису* – водило је, с друге стране, закључку да дата збирка, иначе загонетна по постанку, није изворно сакупљена на терену и да је оформљена на основу потоњих записа. Анализирани су даље бројеви, који својом симболиком упућују на јасно дефинисан епски свет са доминантним појединцем оличеним у броју један. Наглашена доминација овог броја у *Беовулфу*, статистички документована, доведена је у везу са феноменом већ уоченим у српској усменој епици – да се тим бројем квантитет преводи у квалитет и маркира изузетност и јединственост епског протагонисте. Кенинзима, који су специфично староенглеска (германска) врста формулативности и не срећу се у српској усменој епици, додатно се одређује епски свет, а кôд који је уписан у њиховој структури доприноси и бољем разумевању тог света и типолошком разуђивању категорије формуле. Ови перифрастични изрази којима се упућује на бића, предмете и појаве, метафорични у основи, мапирају епски универзум *Беовулфа*, издвојивши његове основне идеолошке координате: оружје и рат, море и морепловство, тело, емоције и мисли, чудовишта, небеска тела, ђавола. Слично као и бројем један, и епитетима је потврђено да јунак о којем се у епу пева јесте најбољи и најснажнији појединац, онај један који може да буде адекватан пандан митској змији. Отуда доминирају суперлативи, којима се епски протагониста маркира као културни јунак, што је у српској усменој епици пројектовано и на описе јунаковог коња и оружја. На нивоу полустиха и стиха уводи се термин формулативног система који се сматра неопходним за боље разумевање начина на који формула функционише у староенглеској епици. Потврђује се важност посматрања ширих фраза јер је формула у староенглеском стиху настајала под утицајем алитеративног стиха, али и важност укључења контекста како би се разумео начин на који формула уноси специфичан тон и значење на месту на којем је употребљена. Звучни аспект је такође потврђен у формулама „*mīne gēfrāge* (како сам чуо да кажу)” и „*hwæt* (почујте)”, док се на нивоу синтаксе употребом синдетских синтагми открива традиционални начин размишљања (бинарност као темељ митске свести) и усменог уланчавања елемената. Формуле с носећим глаголом „чути“ („Ја сам чуо и људи ми

кажу”), које су најдиректније повезане са специфичностима усменог медија и аграфичког чувања и преношења знања, праћене су и у српском усменом корпусу. Изузетна заступљеност формуле (преко сто појављивања) и њено потпуно одсуство у *Ерлангенском рукопису* препознати су као још један сигнал специфичног настанка и статуса ове збирке. Анализиран је потом адитивни стил епске поезије, јер једноставност уланчавања наративних сегмената и минимална употреба зависних реченица упућују на усмено порекло. Као битни маркери усмености, анализирани су и уводне и завршне формуле, које успостављају лук између перформативног времена и времена о коме се пева. Савремена теорија усмености као наставак теорије усмене формулативности подразумева да се управо на вишим нивоима од нивоа речи може очекивати већи степен поклапања између различитих усмених традиција и то је потврђено анализама у дисертацији. Испитивањем секвенце радњи које се описују непосредно пред ступање војске у бој открива се неочекивана сличност између *Беовулфа*, других староенглеских епских песама и песама српске епике. На ширем корпусу староенглеске грађе композициони мотиви (што је одређено као адекватнији термин у односу на термин „тема”) „јунак препознаје одредиште/циљ”, „јунак на обали”, „мотив три лешинара” и „ступање у бој” уланчавају се на веома устаљен начин, са устаљеним формулама и значењем, те се открива да је ово очекивано важно место епске поезије изразито клишетирано. Чињенице да постоје таква поклапања као што су јутро које маркира време почетка боја чак и у фрагментарно сачуваној „Бици код Финсбурга”, а да сâм помен лешинара у *Беовулфу* сигнализира предстојећи покољ говоре у прилог томе да се у случају староенглеске епике може говорити о изворној усмености записаних текстова. У компаративном контексту и као референтни репери усмености анализирани су формуле из српског епског корпуса: композициона схема „гавран гласоноша”, односно формула „два врана гаврана”, фрекветан композициони мотив ступања у бој (с преко педесет јављања у корпусу) и међусобно сродни и синтагматски уланчани мотиви пристизања јунака пред зидине града пре одсудног боја (с типским мотивима сјаја сунца, оружја или белине града који алтернирају) и препознавања противничке војске („циља”). На прелазу од релативно чврсто структурираних композиционих мотива (какав је „мотив три лешинара” у староенглеској, односно формула „два врана гаврана” у српској усменој традицији) ка вишем нивоу формулативности у „обрасцима прича” – анализирана су пророчанстава о пропасти, која немају јасно омеђене границе као поменути композициони мотиви, али својим општим одликама могу да се подведу под исту епску стратегију. Образац формуле је у датом случају проширен на схематски начин уланчавања догађаја и њихову општу контекстуализацију. Коначно, ниво обрасца приче – змајборачког и у случају староенглеског епа и у случају српске усмене епике – потврђује основну претпоставку о изразитој распрострањености овог језгровног мита, а на том фону и претпоставке о изворној усменој природи *Беовулфа*. Овај еп чува схему борбе која је присутна на широком индоевропском простору (чији се импулси потенцијално могу пронаћи чак и на знатно ширем простору на шта упућују истраживања Ж. Димезила, па све до јапанске епске традиције), структура борбе је врло препознатљива, а митска основа се помаља као потка која чини основу за све појединачне варијације. У конкретним традицијама анализирани су атрибути и поступци Беовулфа, с једне, и Змај Огњеног Вука, Бановић Секуле, Рада Облачића, Марка Краљевића, војводе Момчила и Бановић Страхиње, као типичних змајевитих јунака, односно змајбораца, с друге стране. Анализом овог најапстрактнијег нивоа формулативности затвара се типолошки лук, који води од плана речи до плана општих сужејних схема. На свим нивоима детектовани су елементи који сами по себи говоре у прилог усмености староенглеског епа, а паралеле са српском епском традицијом послужиле су као драгоцен референтни репер.

VIII ОСТВАРЕНИ РЕЗУЛТАТИ И НАУЧНИ ДОПРИНОС ДИСЕРТАЦИЈЕ

Дисертација Данијеле Лекић заснована је на компаративној анализи староенглеског епа *Беовулф* и обимног корпуса српске усмене епике од око 1250 песама, што је грађа довољно обимна, разнолика и репрезентативна за комплексно сагледавање формулативности у усменом медију. Дobar компаративни одабир епских традиција, утемељених на различитим метричким

обрасцима (алитеративни стих / десетерац), показао је да се о формулативности мора говорити и на плановима који надилазе лексичку и синтагматску раван. Стога је теорија формулативности, иницијално усмерена на реч или групу речи која се понавља под истим метричким условима (М. Пери, А. Лорд), знатно и с добром основом проширена на још три структурне равни: раван полустиха и стиха, композиционог мотива („теме“) и обрасца приче, што је илустровано примерима из оба корпуса. Тиме је усложњена теоријска платформа, а њена апликација на текст *Беовулфа* послужила је као аргумент у прилог усменог порекла овог епа. Усменост *Беовулфа* потврђена је комплексним и захтевним статистичким анализама, преваходно онима које се односе на употребу деиктика, који сведоче о непосредној усменој комуникацији и заједничком (просторном и временском) искуству које деле певач и публика у перформативној ситуацији, и на формуле с носећим глаголом „чути“ – „*mīne ġefræġe* (како сам чуо да кажу)“ и „*hwæt* (почујте)“, односно „Ја сам чуо и људи ми кажу“ у српској усменој традицији, које упућују на начин преношења текста и знања у аграфичким културама. С друге стране, потпуно одсуство ових маркера у најстаријој збирци српских усмених песама – *Ерлангенском рукопису*, чији записивач није познат – разрешило је у великој мери питање настанка ове колекције, које је предмет полемика сад већ цео век. Паралеле међу два традицијама које постоје на комплекснијим и апстрактнијим нивоима текста послужиле су као додатно упориште кандидаткињи за аргументовање тезе о усменом пореклу староенглеског епа, али и за детектовање дубљих типолошких и генеративних сродности, преваходно елемената наслеђених из индоевропске усмене баштине. Ово се у највећој мери односи на сродне сужејне сегменте, какви су, примера ради, формуле злослутних птица („мотив три лешинара“ у староенглеској и „два врана гаврана“ у српској усменој епизи), и на заједнички образац приче о змајборству, који се, упркос варијацијама, детектује у *Беовулфу* и песмама о Змај Огњеном Вуку, Бановић Секули, Раду Облачићу, Марку Краљевићу, војводи Момчилу и Бановић Страхињи. У контексту ове анализе, понуђена је и нова интерпретација загонетне ситуације из епилога песме о знаменитом јунаку „из малене Бањске“. Значајне су, даље, термилошке дистинкције, поготово оне успостављене у вези с Пери-Лордовим одређењем *теме*, која се у литератури дефинише различито и неконзистентно примењује, и с којом се без правих и јасних разграничења преплићу термини *типска сцена*, *мотив*, *композициона схема*, *план тема* и сл. Кандидаткиња се опредељује за термин *композициони мотив*, знатно прецизнији и знатно прикладнији у теоријским уопштавањима, а питање статичности и динамичности мотива разрешава различитим структурним нивоима мотива (мотиви нижег структурног нивоа су статични, док су *композициони мотиви* динамични и уланчавањем граде суже епске песме). Сем што представља вредан допринос теорији формулативности и теорији усмености шире (*oral theory*) и анализи усмености *Беовулфа*, дисертација је драгоцен и са становишта националне књижевности и културе, јер се укључивањем српске усмене епике у савремену теорију формуле и у компаративни контекст, она чини видљивијом и након година затишја потенцијално проминентном у европским научним круговима. Посебан допринос – иако се у дисертацији не опажа интегрално – представља чињеница да је за потреба израде докторске дисертације кандидаткиња староенглески спев превела у целини, уз упућивање на једини постојећи превод на српском Иванке Ковачевић, и да ће превод, уз одговарајуће коментаре бити објављен, чиме ће српска култура бити обогаћена драгоценим епским делом и контекстом, што ће отворити простор за даља научна сагледавања и прегнућа.

IX ПРОВЕРА ОРИГИНАЛНОСТИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

На основу *Правилника о поступку провере оригиналности докторских дисертација које се бране на Универзитету у Београду* и налаза у извештају из програма *iThenticate*, којим је извршена провера оригиналности докторске дисертације „**Нивои формулативности у српској и староенглеској епизи**“ аутора Данијеле Лекић, констатовано је да утврђено подударање текста износи 24%.

Овај степен подударности последица је цитата, библиографских података о коришћеној литератури, специфичног типа навођења епских песама (СНП II, 8; САНУ IV, 48; ЕР, 79 и сл.), који софтвер не препознаје као цитат, а јавља се с великом фреквенцијом, општих термина и података и претходно публикованих резултата који су проистекли из теме докторске дисертације. Значајан удео у наведеном степену подударности односи се на велики број навода из примарних извора, из песничких дела српске епике и староенглеске епике (на староенглеском и савременом енглеском језику). Наводи из примарних извора условљени су темом докторске дисертације и метриком чијим се специфичним одликама кандидаткиња у својој дисертацији бави, те цитира корпус на којем ради. Све наведено је у складу са Чланом 9. *Правилника*.

На основу изнетог, а у складу са ставом 2 Члана 8. *Правилника о поступку провере оригиналности докторских дисертација које се бране на Универзитету у Београду*, извештај указује на оригиналност докторске дисертације, те се прописани поступак припреме за њену одбрану може наставити.

X ЗАКЉУЧАК И ПРЕДЛОГ

Комисија за оцену докторске дисертације констатује да је дисертација „Нивои формулативности у српској и староенглеској епици“ кандидата Данијеле Лекић оригинално и самостално научно дело и да су се стекли услови за њену јавну одбрану.

Комисија стога предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да прихвати с позитивном оценом Извештај о оцени докторске дисертације под насловом „Нивои формулативности српске и староенглеске епике“, коју је урадио кандидат Данијела Лекић под менторством др Милице Спремић Кончар и др Немање Радуловића и да је, у складу са прописима, упути Већу научних области друштвено-хуманистичких наука Универзитета у Београду на разматрање.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ:

1. _____
др Зорица Бечановић Николић
председник Комисије
2. _____
др Милена Каличанин
члан Комисије
3. _____
др Сергеј Мацура
члан Комисије
4. _____
др Лидија Делић
члан Комисије
5. _____
др Смиљана Ђорђевић Белић
члан Комисије